

for optaget af Anordninger med Hensyn til Kirkeordenen. Hvad finde vi midt imellem disse Anordninger? At Apostelen forbyder Kvinderne at profetere offentlig? Nej! — thi han siger dem tvært imod, *hvorledes de skulle gjøre det*. „Hver Mand, som beder eller profeterer og haver noget paa Hovedet, beskæmmer sit Hoved, men *hver Kvinde, som beder eller profeterer* med ubedækket Hoved, beskæmmer sit Hoved“. Apostelen anordner ligefrem Sagen“.

Forfatteren gaar nu over til at omtale de to eneste Skriftsteder, der synes at tale mod Sagen. „Eders Kvinder tie i Forsamlingerne, thi det er dem ikke tilladt at tale“. Det græske Ord, som her er oversat med „tale“ (*lalein*), betyder ogsaa „snakke og sladre“, og det er aabenbart Meningen her. Kvinderne maa ikke sidde og hviske og tiske, thi „det lader ilde“. „Jeg har“, siger Forf., der har været Missionær i Asien, navnlig Kina, „talt med mange Mennesker fra Indien, Kina, Syrien og andre orientalske Lande, og af dem alle har jeg faaet Rimeligheden af dette Paabud bekræftet. I disse Lande, hvor Kvinderne ere uden Opdragelse, pleje de at gaa ind i Bedehusene for at sidde der og snakke og sladre, og de komme da undertiden med de taabeligste Spørgsmaal. *Dette* maa de ikke gjøre, siger Apostelen; hans Befaling sigter alene til denne upassende Vane, der er saa almindelig blandt Orientens uciviliserede Kvinder“. — Det andet Skriftsted er 1. Tim. 2,8. „Kvinden tilsteder jeg ikke at lære, ikke heller at byde over Manden, men at være i Stilhed“. Forf. paaviser, at „Mand og Kvinde“ er oversat fra de græske Ord for Ægtemand og Hustru, og at der her ene og alene er Tale om at ordne et ægteskabeligt Forhold; „Spørgsmaalet om at profetere i Forsamlinger bliver overhovedet ikke opkastet, thi „her er ikke Mand eller Kvinde, men I ere alle en i Kristus Jesus““.

Efter yderligere at have fremdraget flere Exempler af Skriften paa Kvinder som Ordets Forkyndere, slutter Forfatteren med disse djærve Ord:

„Har ikke Satan alt for længe forblindet vore Øjne, saa vi i Aarhundreder have lænkebundet en af Guds Kirkes mægtigste Arme? — — Det synes, at Guds Kirke i dette Aarhundrede har nødig at faa Skællene borttagne fra sine Øjne for at se, at det er Guds Vilje, at Kvinder skulle profetere i Kraft af den Helligaand. Bør vi ikke nedbryde de Skranker, som Gud aldrig har oprejst, men som Satan har lagt os i Vejen?